

SEAL TEAM SIX

LOV LEVHARTA

ROMÁN BÝVALÉHO PŘÍSLUŠNÍKA JEDNOTKY SEAL

DON MANN
RALPH PEZZULLO

SEAL team six: Lov levharta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Don Mann
SEAL team six: Lov levharta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SEAL TEAM SIX: LOV LEVHARTA

**SEAL TEAM SIX:
LOV LEVHARTA**

DON MANN

A RALPH PEZZULLO

Postavy a události v této knize jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, nebo mrtvými, je náhodná a nevychází z úmyslu autora.

„Pokud vás naplní pýcha, nezbude vám místo na moudrost.“

Africké přísloví

*Tuto knihu věnujeme těm, kdo se staví proti útisku
ve všech jeho podobách.*

KAPITOLA PRVNÍ

Moudří budují v kritickém okamžiku mosty.

Pošetílci zřizují přehradu.

—nigerijské přísloví

ZKORUN STROMŮ ZA VYSOKÝM HLINÍKOVÝM PLO-tem na sebe vřeštěly opice a do rytmu písničky „Usměj se na mě“, kterou z rádia kdesi v dálce zpívala Simi, se ozývalo vrzání cvrčků i bzukot dalšího hmyzu. Ve 22:08 teplota i vlhkost poklesly na snesitelnou úroveň osmdesáti procent při třiatřiceti stupních Celsia a Crocker už potřetí klusal kolem základny AFSF (*Armed Forces Special Forces*; zvláštní jednotky ozbrojených sil) v subtropické východní Nigérii.

V duchu si vybavil některé z údajů posbíraných před třemi týdny při instruktáži na velitelství SEAL Team Six (DEVGRU) v Dam Creek. Nigérie byla nejlidnatější zemí afrického kontinentu, kde žilo odhadem 180 milionů obyvatel. Navíc byla i neskutečně rozmanitá – podle ministerstva kultury měla pět set různých etnických

skupin, tři sta jazyků, přes deset tisíc mluvených dialektů a rovným dílem se dělila mezi křesťany a muslimy. Na jihu převažovali křesťané, na severu muslimové. Ve vyznavačích obou náboženství ale pod povrchem stále přežívala věrnost prastarým kmenovým náboženským představám.

Oblast jihozápadně od místa jeho současného pobytu byla domovem etnické skupiny Jorubů a nacházelo se zde také starobylé město Ife, kam podle jorubské mytologie sestoupil z nebes první člověk Oduduwa. Ten nad prvotním oceánem rozhodil hrst hlíny, a stvořil tak život na Zemi.

Měl pocit, že tiše hučí a bzučí všechno kolem něj – země pod jeho nohama, vzduch i obloha v barvě tmavě pruské modři.

Čím to je, že se svět v noci zdá být mnohem nabitější energií a životem?

Právě proto se mu takhle vždycky nejvíc líbil, už od let dospívání v západním Massachusetts, která se podobala divoké a zběsilé jízdě. Gangy, rvačky, útoky před policií, nahánění děvčat. Svoboda i nebezpečí.

Obě tyhle věci zbožňoval. Tu nespoutanou výbušnost, pocit, že všechno je plné života a nepřetržitě se mění. A vaše činy, myšlenky i pouhá přítomnost sehrávaly při utváření budoucnosti svou malou roli, ať už jste si to uvědomovali, nebo ne.

Přidej!

Crocker zrychlil a v levém kolenu ucítil palčivou bolest.

Týmový ortoped mu sdělil, že jde o artritidu způsobenou hromaděním kyseliny močové. „Je čas zpomalit a zvyknout si na práci v kanceláři.“

„Ani náhodou, doktore,“ zněla Crockerova odpověď.

Na bolest – nebo, jak sám říkal, na slabost opouštějící jeho tělo – nebral ohledy a pokračoval v běhu. Nechtěl hloubat o čase nebo

o tom, jak opotřebovaná může být jeho duševní či tělesná stránka. Netoužil přemýšlet, jaký má po všech těch ohavnostech, k nimž došlo před čtyřmi měsíci v Sýrii, názor na svou kariéru ani jak je na tom se svou novou přítelkyní Manuelou, vdovou po kamarádovi ze SEAL, nebo s Cyndi, která mu nečekaně zavolala v naději na oživení jejich románu.

Chtěl jít kupředu, čelit novým výzvám, probíjet se dalšími překážkami, trvale soustředěný na své osobní poslání, jímž bylo podporovat a zachovávat svobodu a chránit ty, kdo byli dobří a nevinní. Dnes večer se ale nedokázal ubránit tomu, aby si na jednoho takového člověka nevpomněl. Francouzka Séverine – žena, s níž se setkal v Kurdistánu a která zemřela v Rakce. Uvažoval i o náklonnosti, kterou k ní nepřestával cítit. Byla totiž opravdu výjimečná a měla ty nejlepší povahové rysy: Laskavost, inteligenci, vnitřní krásu, odvahu i odhodlání pomáhat ostatním.

Chybíš mi, Séverine...

Nepodařilo se mu ji ochránit. Zemřela třicet metrů od místa, kde bojoval, rozdrčená padajícími troskami po útoku amerického dronu.

Kromě toho se ani nevrátil, aby se jí pokusil pomoci. Situace v Rakce to nedovolovala. Sám byl zraněný, v patách měli ohromnou přesilu teroristů z ISIS, a navíc nesl mladou rukožmí, kterou on a jeho muži zachránili. Pocit viny, tížící a sužující jeho mysl, však tyto okolnosti zmírnit nedokázaly.

„Sladká Séverine... Je mi to líto.“

Vyslovil to nahlas, v běhu, s potem stékajícím po obličejí dolů až na prsa. Zkoušel si představit, co by si asi o téhle části Afriky pomyslela ona. V hmyzí kakofonii zaznívajících od stromů za plotem vzápětí zachytil sotva postřehnutelnou pauzu.

Skoro až čekal, že uslyší, jak k němu Séverine promlouvá. Dnes večer se na tomhle exotickém místě stvrzujícím hodnotu života zdálo být možné úplně všechno. Dokonce i komunikace se záhrobím.

Nastalé ticho místo toho ukončil charakteristický zvuk *ta-ta-ta* pocházející z AK-47.

Crocker se automaticky zarazil a přikrčil se k zemi. *Co to, do prdele, bylo?*

Mířili snad na mě?

Se zostřenou pozorností pročesával pohledem své okolí v okruhu 360 stupňů. Stromy, plot, stožár se zeleno-bíle pruhovanou vlajkou, shluk ubikací, cihlová budova velitelství s kantýnou, několik strážních věží. Hlídka na věži před ním chvilku počkala a potom přes linii stromů přejela paprskem světlometu. Palbu ale neopětovala. Trojice chlapců klečících za plotem dokonce ani nezvedla hlavy od ještěrky, se kterou si hráli.

Jejich lhostejnost ho nepřekvapila. Crocker chápal, že je v jiné zemi, s lidmi hrajícími podle odlišných pravidel. Jednalo se o podivný kout planety, kde nebylo snadné odlišit teroristu od příslušníka místních milicí, kmenové domobrany nebo ozbrojeného farmáře hlídkujícího v buši. Výstřely mohly přijít od kohokoliv z nich.

Během dvou týdnů už stihl zjistit, že místní obyvatelé podle všeho dokážou brát s klidem většinu věcí kolem sebe – dokonce i povstání radikálních islamistů z Boko Haram, operujících beztestně po celé severní a východní Nigérii, kde se právě nacházel.

Další výstřely se neozvaly. Crocker odehnal rukou poletující hmyz, otřel si pot z čela, utáhl tkaničky svých bot Saucony Liberty ISO a pokračoval v běhu.

Vítej u nás v džungli, bav se, hraj si celej den...

Axl Rose by klidně mohl zpívat o Nigérii.

Vítej a pak sleduj, jak tě srazí do kolen...

Jak se vyjádřil místní vojenský činitel, který ho před dvěma týdny uvítal na lagoském letišti: „Nigérie je do sebe zahleděná země čekající na to, až ji Bůh zachrání před ní samotnou.“ Propast zející mezi bohatými a chudými byla strašlivá, stejně jako rozpory mezi letitými tradicemi ve venkovských částech země a moderností velkých měst. Na první pohled tady nefungovalo zhoľa nic, všechno se ale nakonec přeci jen nějak udělalo, počínaje výdejem zavazadel na letišti, kde Crocker a členové jeho týmu čekali na své věci celé dvě hodiny, aby se posléze dozvěděli, že něco takového je přece naprosto normální.

Běžnou věcí byl i všeobecný chaos. Pravidla tady podle všeho nikdo nedodržel – jako například jeden z vojáků, které SEALové přijeli vycvičit. Objevil se s hodinovým zpožděním a na nohou měl místo vyfasovaných taktických bot žabky. „Kde máš boty?“ zeptal se ho Crocker.

„Půjčil jsem je bratrovi.“

„A proč?“

„Protože je potřeboval do práce.“

Crocker a jeho muži sem byli přiděleni na šest týdnů, aby elitní operátory AFSF naučili obranu proti útokům vedeným zblízka (*Close Quarter Defense*, CQD), to, jak shromažďovat zpravodajské informace, i taktiku protiteroristického boje. Cvičili je ve schopnosti přizpůsobovat se okolnostem a využívat nejrůznější podmínky co nejlepším způsobem. Jejich cílem byla bezproblémová součinnost se členy brigády o 133 mužích, které přijeli školit. Vzájemná spolupráce však často připomínala popojíždění auta uvázlého v dopravní špičce.

Ne že by Nigerijci nebyli zdvořilí, uctiví, inteligentní a nesmírně dobrácky založení. Neustále připravení dělat si legraci, provádět rošťárny, dát si něco dobrého k jídlu nebo se podělit o historku o krásné

ženě, s níž se setkali někde v klubu. Takoví prostě byli. Volný čas trávili čtením, sledováním filmů a hraním fotbalu či *abuly* – místní hry podobné volejbalu, odlišné tím, že se při ní používaly pálky.

Operátoři 72. praporu zvláštních jednotek, s nimiž se seznámil, nepředpokládali, že jejich vláda bude fungovat. Přijímali skutečnost, že je zkorumpovaná a ovládaná elitami řídicími jejich zemi. Od doby, kdy v roce 1960 získala Nigérie nezávislost na Velké Británii, zažila šest převratů, občanskou válku, sedm vojenských diktatur a čtyři ústavy.

Lidé, které potkal v sousedních vesnicích a na zemědělských usedlostech, se zdáli být spokojeni a optimisticky naladěni, dokonce i na místě jako byla Yola – rozrůstající se zástavba tvořená domy se střechou z vlnitého plechu, jejíž ulice dusily spaliny z naftových motorů. V létě tu panovalo úmorné vedro, v období dešťů se stávala hotovým mořem bláta. Ačkoliv byla většina místních obyvatel chudá, měli energického ducha a projevovali se prostřednictvím hudby, tance, vtipů, svých příběhů i pestrobarevného oblečení.

Ve vzdáleném rádiu dohrálo „Usměj se na mě“ a jiná nigerijská zpěvačka začala zpívat písničku „Zamilovaná“. Jednalo se o další nakažlivě veselou melodii, která ho vyzývala k tomu, aby se smál, tančil, miloval a užíval si života.

A proč vlastně ne? Po chmurně působící zkáze, jejímž svědkem se stal v Sýrii, měl Crocker chuť se bavit. Slíbil si, že následující čtyři týdny stráví seznamováním se s místní kulturou, a doufal, že blíže pozná i učitelku Ndidí Collinsovou, rodilou Britku z nedařlého kampusu Americké univerzity, kterou potkal jednou ráno cestou do centra v trojkolovém taxíku nazývaném *tuk-tuk*. Doporučila mu jeho první jídlo v Nigérii: *Jollof*, západoafrický rýžový „ajntopf“ připravovaný s rajčaty, cibulí, muškátovým oříškem, zázvorem,

kmínem, chilli papričkami a grilovaným kuřecím nebo rybím masem. Popsala ho jako „směs prášku z rohu jednorožce a lásky“.

Ve chvíli, kdy znovu míjel trojici chlapců hrajících si s ještěrkou, mu pohled na ně připomněl bratra Michaela – bývalého drogového dealera závislého na kokainu, který teď prodával auta, měl děti, domy a investoval do obchodu – i jejich společné skopičiny s hlo-davci, světluškami a dalším hmyzem, jejichž provádění se věnovali na massachusettském venkově. Bylo to ještě předtím, než se Crocker stal členem pouličního gangu a ochutnal *jollof*.

Od stromů se odrazil zvuk další série výstřelů, po nichž se za jeho zády ozvalo cosi připomínající bolestný výkřik. Došlo mu, že je to chlapecký hlas volající v místním jazyce *igbo*. Zastavil se a obrátil se. Jeden z hochů stál u plotu a s tváří poznamenanou úzkostí ho pevně svíral rukama.

Situace se dokázala změnit ve zlomku sekundy. Crocker s tím byl smířený. Ruce měl teď pokryté krví. Nahmatal chlapcův puls. Jeho mozek se soustředil na dva bezprostřední cíle: Udržet ho naživu a zachránit mu nohu. Kluci jako ten, jehož momentálně ošetřoval, totiž potřebovali běhat a hrát si. Bylo to důležité.

Jednalo se o vyhublého hošíka s velkou hlavou, možná sedmiletého. Kamarád, který zůstal s ním, brečel a šeptal jeho jméno: „Azi.“ Druhý chlapec utekl, stejně jako všichni kluci na celém světě, když dostanou strach.

„Azi?“ zeptal se Crocker. „Takhle se jmenuje?“

„Ee...“ To znamenalo „Ano“.

Na jméno teď ale nesešlo. Střela vypálená z AK-47 pronikla tkání zezadu, pod úhlem, zhruba deset centimetrů nad kolenem, a ven vylétla na vnější zadní straně stehna, pravděpodobně poté co

se odrazila od stehenní kosti, kterou možná roztržila. Že rána není jen povrchová, dosvědčoval i chlapcův zvýšený a slabý puls.

Nejprve ze všeho musel zastavit krvácení, a to rychle.

Crocker se otočil ke svému týmovému kamarádovi Akilovi, který právě dorazil se samopalem MP5 v ruce. „Budu potřebovat svoji lékárníčku a nějakej QuikClot.“ Balení bojové gázy QuikClot obsahovalo hemostatický prostředek impregnovaný anorganickou minerální látkou – kaolínem –, podporující vysrážení krve během několika minut.

„Co se tu, kurva, stalo?“ zeptal se ho Američan egyptského původu. „Slyšeli jsme, jak se střílí.“

„Dones mi QuikClot.“

„Vodkuď přilítly kulky?“

„Ten QuikClot a moji lékárníčku.“

„Tady jsi dost na ráně, šéfe. Radši ho nejdřív přeneseme.“

„Na to není čas!“

„Šéfe...“

„Padej! A upozorni majora.“

O několik vteřin později začala u vstupní brány kvílet poplašná siréna. Hoch se pohnul a zasténa, jako by se pokoušel vyprostit ze sevření vlastního těla. Koutkem oka Crocker zachytil ozbrojené příslušníky speciálních jednotek AFSF, jak vybíhají z brány a pronikají do lesa. Další se vějířovitě rozvinuli kolem perimetru základny.

Na vlastní bezpečnost Crocker nemyslel. Možná měl. Namísto toho se upřeně soustředil na záchranu chlapce a jeho nohy. Stáhl si své propocené triko a roztrhl ho na dvě půlky. Jeden kus mu utáhl nad výstupní ránou, kde posloužil jako škrtidlo. Druhou část Azimu opatrně položil pod hlavu. Pak popadl chlapce za chodidla a zvedl mu nohy nad hlavu, aby ránu dostal výš, než bylo jeho srdce.

Aziho kamarád ho sledoval skrze škvíru v dlaních, jimiž si zakrýval obličej.

„*Onwu?*“ ozval se.

„Co to znamená?“

Na překlenutí mezer v komunikaci nezbýval čas a ubíhaly drahocenné sekundy. Crocker neměl chirurgické rukavice. Ruce se mu až po zápěstí lepily od hochovy krve, kolem kroužil poletující hmyz. Ve sporém světle lamp nad plotem bylo těžké rozeznat jakékoli detaily.

Natáhl volnou ruku a ucítil, že z rány nepřestává vytékat pramínek krve.

Tohle není dobrý...

Pokud se krvácení brzy nezastaví, hoch upadne do kómatu, utrpí poškození mozku a zemře. Od linie stromů zazněly další výstřely. Z chlapcových úst vyšlo znepokojené zamručení.

„*Ndi nwuru?*“

„Neměj strach... Pojď za mnou...“

Crocker ho vzal kolem ramen, přiložil si prst na ústa a zatlačil na něj, aby si klekl. Chlapec mu z přirozeného popudu vzdoroval.

„Zůstaň tak,“ zašeptal Crocker. „Poslouchej...“ Věděl, že šance, že hoch mluví anglicky, je opravdu jen mizivá.

„*Kedu?*“

„Zůstaň... Koukej...“

Zvedl Aziho chodidla a položil je klečícímu chlapci na ramena. Ozvala se další střelba. Nedokázal určit, jestli přichází od vojáků, nebo od někoho jiného.

Chlapcovo nutkání utéct pryč se znovu aktivovalo a Crocker ho musel držet na místě.

„*Ihe mere?*“

„Nehejbej se. Nic se ti nestane.“

Hoch s ním podle všeho nesouhlasil. Crocker ho jednou rukou přidržel a druhou sáhl Azimu pod paži, aby v oblasti podpaží namatal brachiální tepnu. Jakmile ji našel, prsteníkem a prostředníkem ji pevně stlačil.

Krvácení se zpomalilo, ale nestačilo to. Posunul tedy prsty na místo blíže k chlapcovu srdci a zatlačil znovu.

Lepší...

V té chvíli zaslechl napravo od sebe kroky a jeho malý přítel se zprudka nadechl. Crocker se ani neobtěžoval zvednout hlavu.

„Šéfe! Šéfe!“ uslyšel. „To mě poser...“

Znamé hlasy. Akil, „Drobek“ Chávez a CT dorazili ozbrojení a měli s sebou i lékárníčku.

„Přinesli jste QuikClot?“

„Možná je to Boko Haram. Průzkum bojem, na jihozápadě.“

„Řekněte mi, že jste přinesli ten QuikClot!“

„Máme ho.“

„Musíme vocaď vypadnout, šéfe.“

„Jeden roztrhni a podej mi ho. Dělej!“

KAPITOLA DRUHÁ

*Pokud se na tobě nepřítel dopustí křivdy,
každému z jeho dětí kup buben.
—africké přísloví*

NA ZÁKLADNU AFSF SE CROCKER VRÁTIL O HODINU později ve stavu dezorientované vyčerpanosti. Strážníci u brány na něj mávali, ukazovali mu vztyčené palce a křičeli „Ezi oru!“ a „Dobrá práce! Chlapík!“.

Pokusil se usmát. Po chirurgickém zákroku v místní primitivně zařízené nemocnici, který zastavil vnitřní krvácení, byly chlapcův život i jeho noha alespoň prozatím ušetřeny. Rozhodující roli mělo sehrát několik následujících hodin.

Aziho stav byl dost chatrný. I ten sebemenší zánět mohl způsobit, že upadne do kómatu nebo zemře. Crocker ho měl v úmyslu hned ráno zkontrolovat. Teď si ale potřeboval odpočinout.

Kromě toho bylo nutné poslechnout si nějaké hlášení. Chtěl vědět, kdo střílel, proč bylo zabezpečení téhle nepostradatelné základny pořád tak laxní i proč místní zareagovali tak pomalu.

Nohy ho přes prašný „buzerák“ donesly ke staré betonové stavbě, kde se usídlil jeho tým, Černé družstvo DEVGRU: Akil (navigátor), Mancini (zástupce velitele a zbrojíř), Rufus „Drobek“ Chávez (výbušniny), CT (spojář) a nově příchozí „Krokous“ (odstřelovač), který dočasně nastoupil na místo Ripa, zotavujícího se ze zranění utrpených v průběhu jejich posledního nasazení. Velitelem týmu a hlavním zdravotníkem byl Crocker.

Sotva vešel do dveří a o kůži se mu otřel proud vzduchu ze stropního ventilátoru, zaregistroval, že všichni muži jsou vzhůru, třebaže už bylo hodinu po půlnoci. To ho překvapilo, protože vstávat museli v 5:00 ráno, aby si odbyli hodinový tělocvik před východem slunce, po němž následovalo jídlo, sprcha a začátek výcviku v 7:30. Drobkovi, který si rád přispal, navíc nebylo dobře.

„Co se děje?“ zeptal se Crocker.

Zamrkal a přímo před ním se rázem zjevil Drobek Chávez. Přestal totiž hrát *Overlook* – hru pro několik hráčů, kde člověk mohl být robotem-detektivem pokoušejícím se najít a zničit normální roboty, nebo dozorcem vyhledávajícím a likvidujícím roboty-detektivy.

„Drobek“ mu ostatní členové týmu říkali kvůli jeho obrovským rukám a ramenům. Na pravačce měl barevné tetování Ježíše, oblečený byl do volných kraťasů a trička s nápisem *Gold's Gym* a vyzařoval neklidnou energii. Tmavé vlasy nosil střižené hodně nakrátko.

„Jak je tomu klukovi?“ zeptal se ho vysoko posazeným tónem, který naprosto neodpovídal jeho zjevu.

„Ztratil dost krve, ale myslím, že to přežije. Našli toho střelce?“

„Ne, ale právě nám dali pikslu s hadama.“

Drobkovy nosní dírky se rozšířily a zároveň stáhl pravý koutek úst, což bylo typickým příznakem toho, že je rozčilený. Byl to šikovný operátor s příjemným měkkým hlasem a pohledem prozrazujícím lehkou ztřeštěnost.

„Co tím myslíš?“

Rychlé rozhlédnutí po obdélníkové místnosti Crockerovi odhalilo, že CT na svém kavalci zírá do laptopu a Akil poslouchá hudbu. Oba měli v uších špunty sluchátek. Krokouš s Mancinim tu nebyli.

„Kde jsou Krokouš s Mancinim?“ zeptal se, znovu zamrkal a upřeně se zahleděl na svou postel, jako by byla nějakou Sirénou lákající ho ke spánku.

„O tom jsem ti právě chtěl říct,“ odpověděl Drobek.

„Tak povídej. Co se stalo?“

Drobkova hlava pořád napůl proploovala gotickou scénérií věže Vyhlídky, kde se odehrával jeho herní příběh dnešního večera.

„No... stalo se to, že —“

Do řeči mu skočil Akil. Urostlý bývalý námořní pěšák s egyptskými kořeny si všiml Crockera postávajícího u dveří na dlážděné podlaze a vyndal si sluchátka z uší.

„Hele, šéfe, děje se něco velkého. Hledá tě major Wally.“

„Tohle není slušný, kámo,“ zaprotestoval Drobek. „Vždyť jsem mluvil já.“

„A teď zas já, brácho.“

Major Walfor „Wally“ Martins byl jejich hlavním prostředníkem při komunikaci s nigerijským 72. praporem zvláštních jednotek, s jehož vycvičením přijeli pomoci.

„Co chce major Martins?“ zeptal se Crocker, přešel ke svému kavalci, posadil se a rozvázal si běžecké boty Saucony. Byly potřísněné krví.

„Jó, šéfe... To neřek. Ale Paige Spiranacová, ta golfová bohyně, co jsem ti vo ní vyprávěl. Ta, co si ji vezmu... V posledním čísle *Sports Illustrated* s plavkama má pěkně roztaženou dvoustranu.“

Crocker se obrátil k Chávezovi, který jen stál a soptil vzteky. „Drobku... Povídal jsi něco?“

Viditelně naštvaný Drobek se otočil k Akilovi a zavrčel: „Na to, že by Paige Spirálová, nebo jak se vlastně jmenuje, chtěla kteroukoliv část tvý chlupatý egyptský prdele, rychle zapomeň.“

Jeho poznámka si od CTýho vysloužila přidušený smích. „To jsi teda trefil přesně!“

Drobek si povytáhl kraťasy a promluvil ke Crockerovi: „Znáš toho nigerijskýho kluka z jé dvojky, s kterým dělá Krokouš?“ „J-2“ znamenalo zpravodajství.

„Hmm... poručík Peppie, jo...“

„A víš, jak shromažďuju, tříděj a vyhodnocuju zpravodajský informace od nejrůznějších místních zdrojů?“

Crockera bolela hlava. „Jo, jo. Co má bejt?“

„No, tak dneska večer spolu procházeli pár možnejch scénářů, když se najednou objeví jeden místní farmář s informací o přesunech ozbrojenců Boko Haram kousek od hranic s Kamerunem.“

„Počkej... To se stalo mezitím, co jsem byl pryč?“

„Přesně tak. V době, kdy jsi byl v nemocnici. No, a když Krokouš uslyšel tohle info, našpicoval uši a anténa se mu postavila tak, jak se to Akilovo ptákovu nikdy nestane.“

„Chceš to ukázat?!“

„Přestaňte dělat kraviny.“

Drobek pokračoval. „Šéfe, předat tuhle zprávu na velitelství dvaasedmdesátýho se poručíkovi Peppiemu fakt nechtělo – kvůli tomu, čemu sám říká politika. Všechno u brigády je jen politika

a politika... Kromě toho je sobota večer a partička hochů z velení je ve městě, kde je někdo pozval na rozlučku se svobodou. A on má prostě strach je vyrušit.“

Typický Drobek, pomyslel si Crocker, *dostat se k pointě mu zabere půl hodiny*. „Takže?“

„Takže, Krokouš... znáš přece Krokouše, když se do něčeho zakousne... poručíka Peppieho prakticky dotáhne na velitelství dvaasedmdesátýho. A ve chvíli, kdy to info předaj dozorčímu důstojníkovi, je nějaký kapitán Mobido, Mopito nebo něco takovýho, normálně pošle dopryč, a že se s tím prej vůbec nebude obtěžovat. Krokouš je ale na tyhle věci dost háklivej.“

„To mi povídej.“

„Takže teď se ten cáklej Cajun postaví přímo před kapitána a poví mu, že je ostuda uniformy, co má na sobě, a k tomu přidá ještě tisíc dalších urážek.“

„Ale ne...“ zaúpěl Crocker.

„Seřve ho na tři doby a řekne mu, že je *kujon*.“

„Co je to *kujon*?“ chtěl vědět Crocker.

„To je cajunsky,“ vpadl jim do řeči Akil. „Přibližnej překlad je něco jako debilní kretén.“

„Skvělý.“

„Ten kapitán to vzal jako rasistickou nadávku.“

„Do hajzlu.“

„Začal hysterčit, strčil do Krokouše, Krokouš ho trochu proplesknul a pak ho nechal bejt.“

„Kurva...“

„Ten nigerijskej kapitán samozřejmě běžel rovnou k majorovi Wallymu. A celý nigerijský velení je teď na nohou.“

„Něco takovýho jsme zrovna potřebovali...“ Crocker si promnul obličej, aby se mu rozproudila krev. Tou poslední věcí, kterou teď chtěl, bylo řešit věci podobného rázu. Neměl ale na výběr.

„Kde je Krokouš?“ zeptal se Drobka.

„Manny ho odvedl ven, aby trochu upustil páru.“

„Kam?“

Drobek se otočil k Akilovi. Ten se na oplátku obrátil k CTýmu, který pokrčil rameny. „Nemám nejmenší tušení...“

„Přiveďte je oba zpátky! Hned!“

Crocker si začal znovu zavazovat své běžecké boty. Přemýšlel, jestli si má převléknout špinavé kraťasy a vypůjčenou zdravotnickou tuniku, nakonec se ale rozhodl, že se tím nebude zatěžovat.

„Promluví si s majorem Martinsem. Vy ostatní *kujoni* jděte najít Krokouše.“

„Jasně, šéfe.“

Crocker, kráčející vedle Akila na velitelství 72. praporu AFSS, si cestou povšiml, že se zvedl mírný vítr, což znamenalo změnu počasí. Vzduch ho znovu probral k životu. Snažil se vzpomenout si, co se o Boko Haram dozvěděl od agenta CIA, který jim ještě před jejich odjezdem z velitelství ST-6 ve Virginii podal náleži-
tou instrukci.

Boko Haram byla radikální islamistická teroristická skupina, zanechávající po sobě spoušť napříč severní i východní Nigérii, kde ob-
sazovala rozsáhlá území, masakrovala celé vesnice, pozabijela přes
dvacet tisíc civilistů a stvořila miliony uprchlíků.

Její jméno znamenalo v doslovném překladu „západní učení je za-
kázané“. Právě proto zaměřili svou barbarskou odnož náboženského
fundamentalismu proti učitelům, školám a školním dětem – chlapce

a jejich učitele brutálně vyvražďovali, dívky unášeli a dělali si z nich své konkubíny a otrokyně.

Podobně jako v případě ISIS na Blízkém východě bylo i cílem Boko Haram v západní Africe zřízení islamistického státu spravovaného právem šaría. Analytik, který Crockerovi dával instruktáž, poznal, že navzdory svému náboženskému přesvědčení vydělávají peníze obchodem s drogami a lidmi.

Milí hoši...

Když se k betonové budově přiblížili na vzdálenost třiceti metrů, Akil se zastavil. „Šéfe, je tu ještě jedna věc, co mi dělá starosti.“

Crocker byl tak unavený, že si nebyl jistý, zda jeho mozek dokáže pojmout další nové informace. „A co?“

„Náš úkol je cvičit, dávat rady a poskytovat podporu. Je to tak? Poslední dva tejdny ale trávíme zařizováním výcviku a pro to, abysme si to s těma zlejma z Boko rozdali po našem, jsme neudělali ani hovno.“

„Chceš snad říct, že nigerijská armáda nedělá svoji práci?“

Akil se zašklebil. „Takže Krokouš dostane zprávu o nějakých přesunech Boko Haram nedaleko hranice a hoši z AFSF jsou až moc zaměstnaný tým, jak jsou uražený, než aby viděli celkovou situaci. Nezdá se ti to postavený na hlavu?“

Crocker se pokoušel rozpomenout, jaké jsou předpisy pro vedení bojové činnosti (*Rules of Engagement*, ROE) v rámci jejich společného výcviku a výměnného pobytu (*Joint Combined Exchange Training*, JCET). Pokud si správně vzpomínal, SEALové měli dovoleno Nigerijce doprovázet do „ostrých“ misí v postavení poradců a střilet na nepřítel až ve chvíli, kdy se sami ocitli pod palbou.

„Jde vo to, šéfe, že musíme bejt vostražitý.“

Slyšet varování ohledně zdrženlivosti od obvykle více než agresivního Akila bylo zvláštní.

„A pročpak?“

„Poručík Peppie mi nedávno pověděl něco, co by mohlo bejt relevantní.“

„Relevantní? Ty překvapuješ.“

„Současnej prezident Nigérie Muhammadu Buhari je bejvalej vojenskej samovládc, kterej sám sebe popisuje jako konvertovaného demokrata a dřív podporoval zavedení muslimskýho práva šaría po celý zemi. To je relevantní, nemám pravdu?“

„Zajímavý.“

„Teď sice popírá, že by někdy měl nějakej radikální muslimskej program, ale pár místních lidí včetně poručíka Peppieho nepřestává pochybovat, jestli náhodou nesympatizuje s Boko Haram.“

Major Martins seděl u dřevěného konferenčního stolu a v 0:26 ráno obíral maso z kuřecích kostí, které lovil ze zbytků dušených maniokových listů. Od jednoho z místních zdrojů obdržel 72. prapor AFSF zpravodajské informace o tom, že se směrem k hranici pohybuje kolona osobních i nákladních aut Boko Haram. Povídalo se, že se chystají provést nějakou výměnu zbraní. Zdroje informací byly podle majora „středně spolehlivé“. S přihlédnutím k choulostivým vztahům mezi Nigérií a na východě ležícím Kamerunem ale Crocker informoval, že čelní vojenští i civilní představitelé v nigerijském hlavním městě Abudži nejsou nakloněni tomu, aby podnikli jakékoli kroky.

„Tomu nerozumím. Proč?“ ozval se Crocker. Byrokratické nemsyly ho popouzely, kdykoli se znovu vynořily – ve Státech stejně jako v Nigérii. Obavami z poškození vlastní image, profesního

postavení nebo eventualitou, že někomu šlápne na kuří oko, si rozhodně hlavu nelámal. Když jste uviděli problém, přišli jste na nejlepší způsob, jak ho vyřešit, a postupovali jste podle svých nejlepších možností a schopností.

„Potíže politického rázu,“ odpověděl major. Současný problém? Aby předešla jakémukoli incidentu mezi oběma zeměmi, nigerijská vláda uzavřela před dvěma týdny hranice. Stovky obchodníků a cestovatelů z nejrůznějších koutů světa, včetně skupiny turistů z Argentiny, zůstaly kvůli tomu trčet na místě.

Crocker se chtěl zeptat, co u všech čertů dělají jihoameričtí turisté ve válečné zóně, nechal to ale být. Mnohem víc si přál dozvědět se něco o politických třenicích mezi Nigérií a Kamerunem.

Proto raději řekl: „Pane majore, já si uvědomuju, že naše práce tady spočívá v poskytování rad, výcviku a v zajištění taktické podpory. Myslím si ale, že tyhle informace, pokud jsou spolehlivé, si přímo říkají o to, ať trochu ohneme pravidla a aspoň zjistíme, co má Boko za lubem.“

„Vy máte ve zvyku ohýbat pravidla, pane?“ Major Martins byl muž s širokým hrudníkem a kulatou, přátelskou tváří, jehož tmavou kůži zjizvily neštovice prodělané v dětství. Jako důstojník měl vyšší hodnost než Crocker, který byl jen nadpraporčíkem. Říkat Crockerovi „pane“ rozhodně nemusel.

Majorův uštěpačný přístup k situaci, kterou on sám považoval za navýsost pádný důvod k akci, způsobil, že se Crocker nedokázal ubránit pocitu znechucení. Zároveň však chápal, že mezi nimi existují obrovské kulturní i historické rozdíly, uvědomoval si omezenost vlastních znalostí ohledně lokální politiky a rozuměl i tomu, že on a jeho muži nepřijeli do Nigérie vyvolávat potíže, ale pomáhat se získáváním srdcí a myslí místních obyvatel.

„Jak to vidím já, pane majore,“ začal Crocker, „smyslem pravidel je, aby se dokázala přizpůsobit poměrům.“ Při svém současném stavu vyčerpání se snažil být tak diplomatický, jak jen to šlo. „My tu mluvíme o výjimečných okolnostech, a ty by mohly přinést velmi negativní důsledky.“

V úsměvech byl Martins opravdu dobrý. Znovu roztáhl koutky a pronesl: „Já jsem rozumný člověk, pane Crockere. Mám rád svoje postavení a moje rodina si užívá veškerého s ním souvisejícího pohodlí. V mé zemi máme jedno takové pořekadlo: Člověk, který prodává vejce, by na tržišti neměl vyvolávat rvačky.“

Jako mnozí jiní Nigérijci i major Martins měl ve zvyku komunikovat prostřednictvím přísloví.

„My ale neprodáváme vejce, pane,“ odpověděl mu Crocker zdvořile. „My se pokoušíme vymýtit Boko Haram.“

Ostatní důstojníci 72. praporu AFSF seděli u dlouhého stolu, poslouchali, popíjeli čaj a limonády a bez sebemenšího zdání naléhavosti si četli komiksy nebo noviny.

Crocker pořád stál. „Přijde mi, že jestli si opravdu přejete vyhnat nepřátele z východní a severní Nigérie, ta poslední věc, kterou chcete dopustit, je, aby si obstarali další zbraně.“

Martins k němu vzhlédl od své dušené směsi a mávl rukou. „Posadte se, pane Crockere. A dejte si šálek čaje nebo limonádu. To, co říkáte, je samozřejmě pravda. Když zralé ovoce uvidí poctivého člověka, spadne dolů.“

Zatímco se Crocker poohlížel po místě u stolu, zhasla světla, což se v této části Nigérie stávalo poměrně často. Nikdo ani nehlesl. Jeden z nižších důstojníků namísto toho zapnul lampu s baterií a další dva muži vyšli ven, aby nahodili benzínový generátor. Dveře se sítí proti hmyzu se za nimi zavřely s hlasitým zabouchnutím.

Crockerovy oči přivykaly stínům. „Neřek ti právě, že jsi zralý ovoce?“ pošeptal mu do ucha Akil.

„Doufám, že ne.“

Jakýsi pobočník pak majoru Wallymu Martinsovi sdělil nějakou informaci. Důstojník se podíval na Crockera a přikývl. „Naši politici cestují za vzděláním do Londýna, na dovolenou do Paříže a na nákupy do Dubaje. Do Nigérie přijedou jen ve chvíli, kdy se chtějí nechat pohřbít. Dělá to snad z tohoto místa hřbitov?“

Ostatní důstojníci u stolu se rozesmáli.

Co to má, do hajzlu, znamenat?

Crocker se cítil unavený. Byla to jejich země a jejich boj. Sledovat ty špatné, jak dělají pokroky nebo získávají výhody, ale nesnášel a připomněl si, že něco takového obvykle nekončí dobře. V druhé polovině 90. let dovolily USA al-Káidě provést bombové útoky proti dvěma svým velvyslanectvím v Africe a nijak na ně nezareagovaly. Jejím členům následně prošel i útok na USS *Cole* v Jemenu, kdy zahynulo sedmnáct námořníků. *Neudělali ani hovno, a jak to nakonec dopadlo?*

Cítil, jak začíná přecházet na vyšší otáčky... Nechtěl se dočkat toho, že po teroristickém bombovém útoku uvidí pohřeb dalších dětí, ani poslouchat, jak znásilnili a unesli jiné dívky. Ne když tu byl on a mohl udělat něco, čím by tomu dokázal zabránit.

Svá slova přesto volil opatrně, aby jejich hostitele neurazil. „Vzpomínáte si, pane majore, jak jste mi povídal, že peníze a zbraně pomáhají rebelům přilákat nové rekruty. Nebo byste byl raději, kdybych si svoje názory nechal pro sebe?“

Major Martins se opět usmál a předvedl mu řadu zářivě bílých zubů. „Ano, to jsem řekl, a ano, něco takového je velmi moudrý postřeh.“

„Děkuju.“

„Pane Crockere, vy jste zkušený voják, který bojoval po celém světě, a já si toho vážím. My tu ale máme případ něčeho, čemu říkáme *aproko*.“

„Co je to *aproko*?“

„Zvěsti, pane. Drby.“

„Ty zpravodajské informace pocházejí od vašeho zdroje. Od lidí, kterým za ně platíte.“

„Poručík Peppie je ctižádostivý muž.“

Crocker si nebyl jistý, s čím má tohle co společného. Raději se proto zeptal: „Jaká je podle vás, pane majore, možnost, že jsou ty fámy pravda?“

„Padesát na padesát,“ odpověděl major Wally Martins.

„Co tedy riskujeme jejich prověřením? Tím, že se ke koloně pokusíme dostat a uvidíme, co má Boko Haram za lubem, a třeba jim zabráníme vyzvednout zásilku zbraní a munice, jestli se k tomu chystají?“

Major Martins odstrčil svou židli od stolu a pohladil si břicho. „Váš argument je velmi rozumný, pane Crockere. Řvoucí lev neza-
bije žádnou kořist. O tom není sporu.“

KAPITOLA TŘETÍ

Kůže levharta je překrásná, jeho srdce ale takové není.

—nigerijské přísloví

CHICHIMA OKOREOVÁ VČERA OSLAVILA OSMNÁCTÉ narozeniny, tuto informaci si ale ponechala pro sebe. Tíživý smutek, který ji chtěl stáhnout pod zem, dnes ze sebe setřást nedokázala a před ostatními sedmi dívkami v přibližně stejném věku, s nimiž sdílela rezavý přepravní kontejner schovaný kdesi v lese Sambisa, se svůj stav pokoušela ukrýt.

Už na začátku téhle těžké zkoušky si Chichima slavnostně slíbila, že ona bude silná – ta, co všechno kolem sebe zaznamená a nikdy neztratí víru.

Po téměř dvouletém zajetí však nyní nedokázala potlačit pocit marnosti. Nemohla už ignorovat ten odporný puch a ponížení, které udolávaly jejího ducha. Usazená na okraji plesnivé matrace zabořila obličej do dlaní a brečela.

Skrze pláč ze sebe vyrážela: „Uběhla už taková doba... Kamarádi a rodina, všichni už na mě zapomněli... Bojím se, že už neznám ani sama sebe...“

Ostatní dívky byly až příliš otupělé, aby si jejího strádání vůbec všimly. Jedinou výjimkou byla její vyzáblá kamarádka Navina. Ta si sedla vedle ní, vzala ji za ruku a tichým hlasem na ni naléhala: „Ve skutečnosti se hluboko uvnitř nic nezměnilo, Chichimo... Tvoji milovaní nepřestávají být tvými milovanými. Liška pořád pije z řeky...“

„Je mi osmnáct,“ odpověděla Chichima, „a uvnitř už si připadám jako stará žena...“

„Takhle nemysli.“

Chichimino jméno znamenalo v *igbo* „Laskavá a drahá“. Její sny, dětství strávené v malé zemědělské vesničce jménem Malabu, dokonce i samotná její identita se dnes zdály být jen vzdálenými vzpomínkami. Ten bezstarostný život uprostřed buše lemované řekami – brebentění opic, krákorání zoborožců, nekonečné vrzání cikád a cvrčků, hry s bratrem, mladšími sestrami, sestřenicemi a bratrance, pomáhání matce i snění o tom, že se jednou přestěhuje do města Lagosu a povede moderní život – se jednoduše rozplynul ve vzduchu.

Než jí bylo šest a začala chodit do školy, byl jediným člověkem v rodině, který uměl číst a psát, Chichimin otec. Pracoval jako mechanik, a když matka nebo jedna z tet chtěly komunikovat s rodinnými příslušníky žijícími dále na severu, diktovaly mu, co chtěly říct, a on to zapisoval. Byl také jediným členem rodiny hovořícím anglicky. Angličtinu se naučil v době, kdy pracoval pro dopravní firmu ve městě Jalingu. Zbytek rodiny se dorozumíval v *igbo*, jazyce jejich předků, který podle všeho vyskočil rovnou ze země. Dnes si